

BINA ŠTAMPE ŽMAVC

Samota

Vem, da veš,
da me obhaja samota,
kot veš, da vem,
da ti je samotno ob meni.
Somrak je prikleknil v večer,
nepotrebni zlogi
vsi izgovorjeni,
plavajo, milni mehurčki,
lužnate v zraku razdalje
od naju
v nikjer ...

Bordanje

Pospravila sva orodje
ukvarjanja s čim.
Spodaj v šupi ležijo
grablje z zataknenim senom,
sobo oblega večer,
ko vstopim, držeč v roki
korenino s skopanim hrenom.
Boarding area
je napis na starem pulovru,
razvlečenem in oranžnem,
ko pobordaš pod njim moje prsi.

Krušni tigri

Danes so drobtinice drugačne
od kruha, ki sem ga poznala zmeraj.
Imajo obliko krušnih tigrov
na mizni savani,
nedostojanstveno razkropljenih,
ko jih pometam v ogrado
(uporabljam smetišnico in omelo)
in jih potem spustim
zunaj, jih potrosim
po mahovnatem tlaku
razpokanem na dvorišču –
naj bodo enkrat tigri ptičkom za hrano.

Pot

Sem si obula sonce
na sandale,
da me ne bo tiščala pot.
Čeprav stopa po prstih,
mi stopi na prste
senca, ki prečka nebesni svod,
zebe kot megla jesenska,
med redkimi jermenčki
sandal povsod sili not
in mehuri žulje na mislih.
Komaj obvladam pot.
Mi kaplja na razbeljeno čelo,
ko sonce zagode na strune
malo deževno habanero
in drvim na sprehod –
potrebovala bi marelo ...

Stol

Moj stol ima depresijo
od nenehnega sedenja.
Želel bi si drugačnega,
stolu neprimernega
življenja –
recimo: potovati po svetu,
igrati na naslonjalo
kakšno Beethovno simfonijo,
z nogami cepetati
kak zelen in nelesen ples,
postati mačo stol,
ki ga mizne najstnice lovijo ...
Ali pa stol-nica,
zviška strmeča
na vznožje stolov,
ki v njih liliputanci
sedijo ...

Popoldan

Gostim popoldan
na ramenu sveče.
Predmeti se premikajo počasi,
ker so brez nog,
in jih med malimi oglasi
zanaša tok v zamuljene rokave.
Oddaljene in bližnje,
redko prave, preden jih zgrabi
kakšen kupec,
popredmeten enorog.

Mehurček

Se dogaja, da pride
jesenski vonj sredi pomladi.
A ga razblinim,
nočem, da sede blizu mene.
Spodim ga v mehurček
nepravih barv in oblike,
razpljunkam znova milnico,
v milo mehurčaste pene
pomočim palčko s krogcem
in razpiham z gosto sapo
vsenaokrog še tople,
ranopoletne slike ...
Kaj zato, če odplavajo stran. –
Še dišim po milnici,
ko me objameš,
in skupaj odplakneva dan.

Lahkotno

Lahkotno, lahkotno,
brez teže,
se pravi, ne siliti v reže,
v globino, v onostran stran,
pod zloščeno površino,
med gube, zareze in praske,
lepo zveneti obrazke,
naj milozvočno krasijo
sveta uverturo
brez glavne teme.
Sleherni hip in dan,
sleherno uro,
lahkotno, lahkotno,
brez teže,
v lavorju za pedikuro,
se pravi,
še preden hrbet zaboli
in klecne od teže.

Sirena

Kolnem in rinem
z glasom sirene
med mrtvoudne
zaboje silaka.
Sonce me pije iz zraka
skoz oblake razkropljene –
vsa sem iz pene,
a ne vstajam iz nje,
kot komaj rojena boginja –
rinem čez škarpe,
škarpnike ostrega roba,
premalo sinja,
da bi sonce čezme
presejalo
zlato blaginjo dne.

Zvezde

Drobnoroke zvezde,
a na videz samo.
Zakaj, so visoko,
do tam se vidi
nebo drugačno,
le navidezno blizu ...,
ker past je globoko,
visoko, visoko zgoraj,
in vsenaokrog,
peščica za manj kot pest,
ko segaš z ročico
skoz planetarij
zvezdnim gigantkam v roko.
Zogleniš in utoneš,
kondenziran v bleščico,
kresnička nad travo,
dan v kozarcu z mušico.